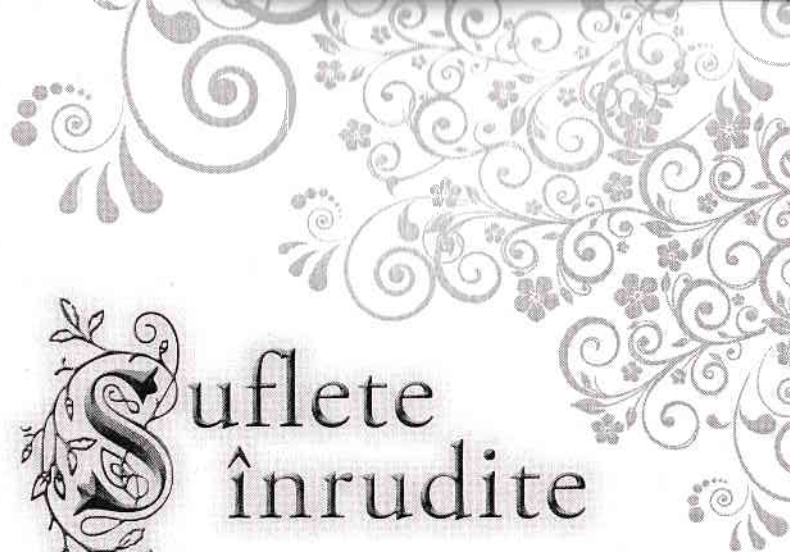

LBRIS

We know
books

Suflete
înrudite

UMBRELE AMINTIRII

NICA STEVENS

Aceasta este o poveste fictivă. Asemănările cu persoane în viață sau trecute în neființă sunt întâmplătoare și neintenționate.

EDITURA
UNICART

CUPRINS

1. Întoarcerea acasă	9
2. Arborele vieții	36
3. Infernul	59
4. Temnița	79
5. Uitată	111
6. Străinul iubit	135
7. Soarta	163
8. Ligrul	187
9. Întâlnirea	215
10. Amintirea	241
11. Casa lui Grimm	266
12. Tabăra	297
13. Inamicul	325
14. Conracțiile	353
15. Viață și moarte	379
Epilog	421
O scrisoare deschisă.....	426
Mulțumiri	428

Fricțiune la cald, scânteii pulverizate
Flăcări ard aproape de zenit
Lumina alungă umbrele, răutatea
Iar noaptea se retrage pentru un moment

Marele obiectiv într-o vizualizare constantă
Incendiul se îndreaptă pe drumuri de lemn
Spre propriul capăt – și puțin câte puțin
În calea nopții care revine

Ajuns cu demnitate la bătrânețe
Privind înapoi cu iubire
Își suflă foarte delicat și ușor
Focul din inimă – ca într-o magie

În ciuda învelișului pârjolit
Nu prea acordă atenție sfârșitului
Trăiește – sub altă formă și altă consistență
Până la acea iluminare unică, finală

Stefan Maune, 2015

1

ÎNTOARCEREA ACASĂ

a capătul câmpiei am recunoscut întinderea nesfârșită a Pădurii Eterne. Abia așteptam să pătrund în adâncul ei. Chiar și din depărtare exercita un farmec cu totul special asupra tuturor. Oferea un loc numit acasă nu doar clanului McAlaster, ci și celor mai variate specii de animale și plante care se găseau numai în acest loc special. Cu siguranță, această pădure adăpostea nenumărate secrete despre care nici măcar nu aveam habar.

Eram pe drum de șase zile și cu toții eram epuizați pentru că nu făcuserăm decât pauze scurte. Încărcătura noastră era prea importantă și în niciun caz nu trebuia să se piardă. Marele șef de clan, Dougal McGavyn, stătea tăcut în cușca lui de fier în care urma să fie dus direct la boxa acuzaților. Doi cai trăgeau carul care era înconjurat de bare

groase de fier precum o celulă de închisoare, în timp ce Dougal examina cu atenție împreriurile. Probabil că se aștepta ca, în orice moment, aliații săi să îl elibereze.

Noi știam că era doar o chestiune de timp până când adeptii săi aveau să se regrupeze. De aceea era important să-l ascundem pe Dougal într-un loc sigur, pe cât de repede posibil. Silas și Jake voiau ca până la începerea procesului să-l găzduiască în peștera subterană a templului. Acolo avea să rămână ascuns fără ca adeptilor săi să li se ofere vreoa ocazie de a-l elibera.

Cu toate acestea, încă nu ne atinseserăm scopul. Mă tot întorceam, pregătită să fim atacați în orice moment. Din cauza faptelor sale înfiorătoare, Dougal McGavyn nu putea spera la o grațiere. Prea mulți oameni și nemuritori fuseseră nevoiți să-și piardă viețile din cauza dorinței sale exacerbate de putere. Noi știam că nu vor fi puțini cei care vor cere eliberarea lui Dougal pentru că legile sale aveau destule avantaje pentru unii sau alții. Poate că, pur și simplu, se temeau de el. Dacă l-am fi executat pe Dougal, atunci răzbunarea clanului său ar fi fost o certitudine pentru noi. Un proces public avea avantajul că toți ar trebui să accepte verdictul, oricare ar fi acesta. Era singura posibilitate de a pune capăt războiului.

Mă uitam gânditoare la bărbatul care era bunicul meu. Părul său blond îi cădea ondulat pe umeri. Îi încadra fața impecabilă pe care și-o ascundea în spatele bărbii. Mă gândeam cum aș fi crescut dacă el nu ar fi interzis legătura fiului său cu mama mea.

Acest nemuritor era răspunzător pentru faptul că nu îmi întâlnisem niciodată tatăl și că timp de douăzeci de ani din viața mea umană fusesem nevoită să mă ascund de căutătorii nemuritori.

I-am ignorat expresia plină de remușcare din ochi când i-am întâlnit privirea. Cu siguranță, voia doar să-mi trezească compasiunea. Dar îmi puteam aminti prea bine ura cu care îmi înfipsese sabia în stomac atunci, pe câmpul de luptă. Acest bărbat nu putea aștepta niciun fel de milă de la mine. În niciun caz nu îl vedeam ca fiind bunicul meu – carnea mea și sângele meu. Era un tiran a cărui dominație nemiloasă îi aruncase propriul popor în abis. Și speram că își va primi dreapta sa pedeapsă. Prin urmare, m-am îndepărtat de el în mod ostentativ și l-am tratat cu răceală.

Grimmt părăsise grupul nostru ieri împreună cu Sally, Matt, familiile lor, cu mătușa Maggi și cu unchiul James. Voia să-și revadă familia și Jake era de părere că, pentru moment, ar fi cel mai bine ca prietenii noștri să stea retrași în ascunzătoarea lui Grimm. De îndată ce procesul lui Dougal se va

termina, îi vom aduce în valea muntelui pentru a sărbători cu ei recunoașterea oficială a legăturii noastre sufletești.

Îmi făceam griji mari pentru Sally. În timpul luptei, ea stătuse ascunsă împreună cu Matt. De asemenea, îi lăsasem cu ei pe mătușa mea și pe unchiul meu. La fel ca mulți alții, în starea lor slăbită, le-ar fi fost imposibil să participe la lupte. De când îi luasem din nou în grupul nostru, iar eu îi povestisem lui Sally printre lacrimi despre moartea lui Conner, ea rămăsese tăcută. Își plângea frațele, retrăgându-se complet. Îmi era teamă că nu reușisem să o fac să vorbească. Conner fusese și pentru mine ca un frate și nu avea să treacă vreoză în care să nu-mi lipsească. Dar nici măcar Matt nu primea vreun răspuns de la Sally când vorbea cu ea. Pentru el, această situație trebuie să fi fost chiar mai insuportabilă decât era deja pentru mine. Îmi lăsasem cea mai bună prietenă în grija lui Grimm, cu o conștiință vinovată. Aș fi preferat să o țin pe Sally cu mine deoarece, în acest moment, ea, mai mult decât oricine, avea nevoie ca eu să-i fiu alături. Dar, cu siguranță, procesul nu avea să se încheie fără incidente. Simplul fapt că aveau să apară numeroși aliați de-ai lui Dougal m-a făcut ca, pentru o vreme, să-mi țin cea mai bună prietenă la distanță de noi. Poate că, la momentul revederii

noastre în curând, ar fi depășit șocul inițial al pierderii lui Conner. Sally trebuia să se regăsească pe ea însăși, mai ales acum, când aștepta un copil.

Oamenii care luptaseră de partea noastră se întorseseră între timp în satele lor. La fel ca noi, așteptau cu speranță condamnarea lui Dougal la moarte. În schimb, cei doi lideri de clan, Torres și Cloud, ne însoțeau împreună cu suita lor. Ei aveau să zăbovească în valea muntelui pe toată durata procesului pentru a-și demonstra solidaritatea cu clanul McAlaster. În plus, se declaraseră de acord să asigure ordinea și siguranța la proces.

Faptul că erau alături de noi mă liniștea. Mă uitam la Silas, care se putea ține din nou singur pe cal, chiar dacă se vedea clar starea de slăbiciune. Armura de fier care îi susținea gâtul arăta ca un corp străin. Oare ar mai putea trăi vreodată din nou fără această povară sufocantă?

- Această pasăre mă înnebunește! mârâi Ryan lângă mine, ridicându-și privirea drept spre cerul unde pasărea de pradă se învârtea de zile întregi deasupra noastră. Poate că ar trebui pur și simplu să băgăm șoimul în cușcă împreună cu stăpânul său!

- Pur și simplu, nu știe ce să facă... nu știe cui îi aparține acum! am răspuns eu.

Ryan zâmbi.

- Sună de parcă ți-ar păsa de pasăre!

Am ridicat din umeri.

- Cu siguranță, nu l-a ales pe Dougal de bună-voie!

- O, ba da, chiar a făcut-o! Cazul șoimilor clanului McGavyn este similar cu cel al cailor noștri sălbatici! În ciuda faptului că eclozează în captivitate, au încredere doar într-o singură persoană!

Acest lucru m-a surprins.

- Credeam că doar cei de rang înalt posedă un astfel de șoim!

Ryan dădu din cap.

- Acești șoimi sunt foarte rari! Dacă lui Dougal nu i-ar fi plăcut să-i crească, atunci specia lor ar fi dispărut probabil de multă vreme! Doar cel care și-a câștigat o astfel de pasăre de pradă în ochii lui are permisiunea de a intra în volieră!

- Asta înseamnă că păsările sunt și acum închise acolo? Vor pieri dacă nu va mai avea nimeni grijă de ele!

- Jake le-a eliberat înainte să plecăm. Cu toate acestea, întrebarea este dacă pot supraviețui singure în sălbăticie.

Urmăream șoimul deasupra noastră și îmi doream ca specia lui să crească în libertate. A aterizat exact pe o creangă împodobită de flori, în timp ce noi intram în Pădurea Eternă.

Stătea acolo foarte liniștit, doar vântul se juca prin penele sale albe, a căror culoare devenea mai închisă spre vârful. Stătea cu spatele la noi și își întorcea gâtul ca să ne măsoare cu privirea sa inteligentă.

În sfârșit, am ajuns acasă. Pe tot drumul mă gândisem cum și când să-i povestesc lui Jake despre sarcina mea. Era foarte important pentru mine ca, în acest moment semnificativ, să fiu singură cu el. Fericită, mi-am pus mâna pe burta mea încă plată, unde o mică flacăra a reacționat instantaneu la atingerea mea.

În mod involuntar, mi-a venit să zâmbesc. Era un sentiment sublim să port copilul lui Jake în pântec. Jake era unul dintre ultimii trei nemuritori care se născuseră și asta a fost acum aproape cincizeci de ani. Era senzațional ca, după o perioadă atât de lungă, din nou un copil nemuritor să vadă lumina zilei. Încă de când eram o ființă umană, nu îmi dorișem nimic cu mai multă ardoare decât să-mi întemeiez o familie cu Jake. La vremea respectivă, mă bazam pe ideea ca, după moartea mea, să-i pot lăsa o parte din mine – pe copilul nostru. Dar acum, eu însămi eram nemuritoare și mă puteam bucura de această fericire împreună cu Jake.

Urma să-mi aduc pe lume copilul chiar înainte de a naște Sally. Nemuritorii își aduceau pe

lume bebelușii după doar cinci luni de sarcină, iar nou-născuții erau capabili să rostească unele cuvinte chiar la scurt timp după ce vedeau lumina zilei. La jumătate de an de la naștere, copiii nemuritori puteau alerga liberi și începeau să vorbească în propoziții întregi. Era o plăcere pentru mine să mă gândesc la asta. Nu avea să mai treacă mult timp până când ne puteam ține copilul în brațe. Cu toate acestea, eram cuprinsă de o ușoară incertitudine. Oare am putea fi siguri că va fi nemuritor? Eu veneam parțial din oameni. Ce-ar fi dacă...?

- Ești atât de îngândurată! Ești bine? zise Ryan privindu-mă din lateral.

Am oftat. Acum, când această împrejurare îmi venise în minte, teama punea stăpânire pe mine.

- Nu-ți face griji! spuse Ryan pentru că eu nu i-am răspuns. Vei vedea că procesele se vor desfășura fără incidente majore. Odată ce se va termina, vom putea trăi în pace.

Dougal mă urmărea cu o intensitate care mă făcea să mă simt inconfortabil. Mi-am luat mâna de pe burtă și mi-am trecut-o prin coama lui Shadow.

- Să călărim înainte spre Jake! i-am spus lui Ryan și mi-am mânat armăsarul. Voiam să iau puțină distanță față de carul cu gratii pentru a scăpa de privirile insistente ale lui Dougal McGavyn.

Puțin mai târziu am ajuns în fața munților gemeni și am început ascensiunea cu caii noștri. Jake ne conducea grupul împreună cu Torres și Cloud în timp ce discutau între ei cu încurajare.

- Ar trebui să-l ținem pe Dougal departe de negocieri! începu Torres să vorbească.

- Da, și eu sunt de aceeași părere! răspunse Jake. Dacă adepții săi l-ar vedea, acest lucru ar conduce la revolte. Cel mai bine, îl vom ține pe McGavyn în peștera noastră de sub templu.

- Eu cred că este bine ca procesul să aibă loc într-o zonă neutră de pe lac, spuse Cloud. Mesagerii au pornit la drum imediat după luptă! Au avut, așadar, șase zile la dispoziție ca să răspândească vestea! Prin urmare, ar trebui să începem audierile chiar de mâine!

Torres dădu din cap.

- Cu cât mai devreme, cu atât mai bine! Oricum, procesul va dura mai multe zile! Cei care nu sosesc mâine își vor putea exprima părerea mai târziu!

- Așadar, Silas este deja în stare să conducă negocierile? luă cuvântul Ryan.

Cei trei se uitară în jurul lor după tatăl lui Jake care stătea curbat pe calul său.

- Crede-mă, tatăl meu nu va permite să-i scape asta în niciun caz! răspunse Jake și îl conduse pe Onyx lângă Shadow.